

Andvökunætur

(Við munum þær alkyrru andvökunætur)

Guðmundur Guðmundsson

Ísólfur Pálsson, 1902

Radds.: A. Lundh

Adagio

1. Við mun - um þær al - kyrr - u and - vök - u - næt - ur er

unnt er ei nokkr - um að sjá, þó tindr - i sem perl - a hvert

tár, er þú græt - ur, á titr - and - i þrung - inn - i brá.

ANDVÖKUNÆTUR

Við munum þær alkyrru andvökunætur
er unnt er ei nokkrum að sjá,
þó tindri sem perla hvert tár, er þú grætur,
á titrandi þrunginni brá.

Og loks, er við blundum, því við erum vanir
að vakna við undarleg hljóð,
er deyjandi vonir sem deyjandi svanir
mót deginum kveða sín ljóð.

Og sönginn við kennum við sæbakkann háa,
er sólin er hnigin í vog,
og hafgúan kveður við klettana gráa,
við kveinandi bygjunnar sog.

Við leitum að friði, en finnum hann eigi,
hann felur sig djúpt niðri' í gröf.
Við leitum og bíðum, uns ljómar af degi
og ljómar á eilífðar höf.

En hvort það nú lýsir og ljómar af degi
og lifir og fyllist mín þrá, –
já, því er nú verr að það vitum vér eigi,
ég vil ekki neinu' um það spá.

Handrit

- Óbreytt: Band 2-79/2, Band 4-40/2, B10 29b (frág.), A02 (frág.)
- Frávik: B09 (Fm)